

31987L0102

22.6.1986

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

L 42/48

DIRECTIVA CONSILIULUI
din 22 decembrie 1986
de apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre privind creditul
de consum

(87/102/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 100,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Adunării ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât există diferențe considerabile între legislațiile statelor membre în domeniul creditului de consum;

întrucât aceste diferențe legislative pot duce la denaturări ale concurenței între cei care acordă credite pe piața comună;

întrucât aceste diferențe limitează posibilitățile de care dispune consumatorul de a obține credite în alte state membre; întrucât acestea afectează volumul și natura creditelor angajate, precum și cumpărarea de bunuri și servicii;

întrucât, prin urmare, aceste diferențe au o influență asupra liberei circulații a bunurilor și serviciilor care pot fi obținute pe credit de către consumatori și, astfel, afectează în mod direct funcționarea pieței comune;

întrucât, având în vedere volumul în creștere al creditelor acordate consumatorilor în cadrul Comunității, instituirea unei piețe comune a creditului de consum ar aduce beneficii atât consumatorilor, cât și celor care acordă credite, producătorilor, comercianților cu ridicata și cu amănuntul și furnizorilor de servicii;

întrucât programele Comunității Economice Europene privind politica de protecție și de informare a consumatorului ⁽⁴⁾ prevăd, *inter alia*, necesitatea protejării consumatorului împotriva condițiilor inechitabile de creditare și că armonizarea condițiilor generale care reglementează creditul de consum trebuie considerată ca fiind o prioritate;

întrucât diferențele între legislații și practici duc la o protecție inegală a consumatorului în domeniul creditului de consum, de la un stat membru la altul;

întrucât în ultimii ani au intervenit multe schimbări în privința tipurilor de credit disponibile pentru consumatori și utilizate de către aceștia; întrucât au apărut și continuă să se dezvolte noi forme de credit de consum;

întrucât consumatorul trebuie să primească informații corespunzătoare privind condițiile și costul creditului și privind obligațiile sale; întrucât aceste informații trebuie să cuprindă, *inter alia*, rata anuală a dobânzii aferentă creditului sau, în absența acesteia, suma totală pe care consumatorul trebuie să o plătească pentru credit; întrucât, în așteptarea unei decizii privind o metodă sau metode comunitare de calculare a ratei anuale a dobânzii aferente creditului, statele membre trebuie să poată menține metode sau practici existente pentru calcularea acestei rate sau, în absența acestora, să adopte dispoziții pentru indicarea costului total al creditului pentru consumator;

întrucât condițiile de acordare a creditului pot fi dezavantajoase pentru consumator; întrucât se poate realiza o protecție mai bună a consumatorilor prin adoptarea anumitor cerințe care să se aplice tuturor formelor de credit;

întrucât, având în vedere natura anumitor contracte de credit sau tipuri de tranzacții, aceste contracte sau tranzacții trebuie să fie parțial sau în întregime excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive;

întrucât statele membre trebuie să aibă posibilitatea ca, prin consultare cu Comisia, să excepteze de la aplicarea prezentei directive anumite forme de credit necomercial, acordate în condiții speciale;

întrucât practicile existente în anumite state membre în privința actelor autentice, redactate în prezența unui notar sau a unui judecător, sunt de asemenea natură încât aplicarea anumitor dispoziții ale prezentei directive nu mai este necesară pentru aceste acte; întrucât, de aceea, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea să excepteze aceste acte de la aplicarea dispozițiilor în cauză;

întrucât contractele de credit pentru sume bănești foarte mari tind să fie diferite de contractele obișnuite de credit de consum; întrucât aplicarea dispozițiilor prezentei directive la contractele pentru sume foarte mici ar putea crea sarcini administrative inutile atât pentru consumatori, cât și pentru cei care acordă creditele; întrucât, de aceea, contractele care privesc sume mai mici sau mai mari decât limitele financiare precizate trebuie excluse de la aplicarea prezentei directive;

⁽¹⁾ JO C 80, 27.3.1979, p. 4 și
JO C 183, 10.7.1984, p. 4.

⁽²⁾ JO C 242, 12.9.1983, p. 10.

⁽³⁾ JO C 113, 7.5.1980, p. 22.

⁽⁴⁾ JO C 92, 25.4.1975, p. 1 și
JO C 133, 3.6.1981, p. 1.

întrucât oferirea de informații privind costul creditului prin publicitate și la sediul comercial al creditorului sau al brokerului de credite îi poate da consumatorului posibilitatea de a compara cu mai multă ușurință diferitele oferte;

întrucât protecția consumatorului poate fi îmbunătățită suplimentar în cazul în care contractele de credit sunt încheiate în scris și conțin anumite prevederi minime în privința condițiilor contractuale;

întrucât, în cazul creditelor acordate pentru cumpărarea de bunuri, statele membre ar trebui să stabilească condițiile în care se poate reîntra în posesia bunurilor respective, în special în cazul în care consumatorul nu și-a dat consimțământul în această privință; întrucât, la reîntrerea în posesie, decontarea dintre părți trebuie să se efectueze astfel încât să se garanteze că reîntrerea în posesie nu duce la nici o îmbogățire nejustificată;

întrucât consumatorului ar trebui să i se ofere posibilitatea de a-și îndeplini obligațiile înainte de data scadenței; întrucât, în această situație, consumatorul ar trebui să aibă dreptul la o reducere echitabilă a costului total al creditului;

întrucât nu ar trebui să se permită ca poziția consumatorului să fie afectată prin modul de atribuire a drepturilor creditorului care decurg din contractul de credit;

întrucât statele membre în care li se permite consumatorilor să utilizeze cambii, bilete la ordin sau cecuri în cadrul contractelor de credit trebuie să se asigure că, la utilizarea acestor instrumente, consumatorul este protejat corespunzător;

întrucât, în ceea ce privește bunurile sau serviciile pentru care consumatorul a încheiat contract de cumpărare pe credit, consumatorul ar trebui, cel puțin în condițiile indicate mai jos, să aibă drepturi față de cel care acordă creditul, aceste drepturi fiind suplimentare față de drepturile sale contractuale normale față de creditor și față de furnizorul de bunuri sau servicii; întrucât condițiile menționate anterior sunt cele în care între cel care acordă creditul și furnizorul de bunuri sau servicii există un acord prealabil prin care creditul este pus la dispoziție de către creditor exclusiv pentru consumatorii acelui furnizor, pentru a-i permite consumatorului să cumpere bunurile sau serviciile de la acesta din urmă;

întrucât ECU este definit de Regulamentul (CEE) nr. 3180/78 al Consiliului ⁽¹⁾, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 2626/84 ⁽²⁾; întrucât statele membre ar trebui să aibă libertatea, într-o măsură limitată, de a rotunji sumele în monedă națională, obținute din conversia sumelor prevăzute de prezenta directivă și exprimate în ECU; întrucât sumele prevăzute de prezenta directivă ar trebui reexamineate periodic, ținând seama de tendințele economice și monetare din cadrul Comunității și, în cazul în care este necesar, ar trebui revizuite;

întrucât statele membre ar trebui să adopte măsuri adecvate pentru autorizarea persoanelor care oferă credite sau care oferă intermedierea de contracte de credit sau pentru controlul sau monitorizarea activităților persoanelor care acordă credite sau intermediază acordarea de credite sau pentru a le permite consumatorilor să depună reclamații cu privire la contractele de credit sau la condițiile de acordare a creditelor;

întrucât contractele de credit nu ar trebui să deroge, în detrimentul consumatorului, de la dispozițiile adoptate la punerea în aplicare a prezentei directive sau care corespund dispozițiilor acesteia; întrucât dispozițiile în cauză nu ar trebui eludate prin modul în care sunt formulează contractele;

întrucât, deoarece prezenta directivă prevede un anumit grad de apropiere a actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre privind creditele de consum și un anumit nivel de protecție a consumatorului, statele membre nu ar trebui să fie împiedicate să mențină sau să adopte măsuri mai stricte pentru protecția consumatorului, respectând obligațiile care le revin în temeiul tratatului;

întrucât, până la 1 ianuarie 1995, Comisia ar trebui să înainteze Consiliului un raport privind aplicarea prezentei directive,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

- (1) Prezenta directivă se aplică contractelor de credit.
- (2) În sensul prezentei directive:
 - (a) „consumator” înseamnă orice persoană fizică care, în cadrul tranzacțiilor reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care pot fi considerate ca fiind în afara meseriei sau a profesiei sale;
 - (b) „creditor” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care acordă credite în cadrul meseriei, a activității de afaceri sau a profesiei sale, sau un grup de astfel de persoane;
 - (c) „contract de credit” înseamnă un contract prin care un creditor acordă sau promite să acorde unui consumator un credit sub formă de plată amânată, un împrumut sau alte facilități de plată similare.

Contractele pentru furnizarea în mod continuu a unui serviciu sau a unei utilități, atunci când consumatorul are dreptul de a plăti pentru acestea, pe durata furnizării lor, în rate, nu sunt considerate contracte de credit în sensul prezentei directive;
 - (d) „cost total al creditului pentru consumator” înseamnă toate costurile aferente creditului, inclusiv dobânda și alte taxe legate direct de contractul de credit, determinate în conformitate cu dispozițiile sau practicile existente sau care urmează să fie instituite de statele membre.

⁽¹⁾ JO L 379, 30.12.1978, p. 1.

⁽²⁾ JO L 247, 16.9.1984, p. 1.

- (e) „rata anuală a dobânzii aferente creditului” înseamnă costul total al creditului pentru consumator, exprimat ca procent anual din suma creditului acordat și calculat în conformitate cu metodele existente în statele membre.

Articolul 2

- (1) Prezenta directivă nu se aplică:

- (a) contractelor de credit sau contractelor prin care se promite acordarea creditului:

— destinate în primul rând dobândirii sau menținerii drepturilor de proprietate asupra unui teren sau asupra unei clădiri existente sau proiectate;

— destinate renovării sau reabilitării unei clădiri ca atare;

- (b) contractelor de închiriere, cu excepția cazurilor în care se prevede că titlul de proprietate îi va reveni în final locatarului;

- (c) creditului acordat sau pus la dispoziție fără plata unei dobânzi sau a unei alte taxe;

- (d) contractelor de credit prin care nu se percepe nici o dobândă, cu condiția ca consumatorul să fie de acord să ramburseze creditul printr-o plată unică;

- (e) creditului sub formă de avansuri în cont curent, acordat de o instituție de credit sau financiară, altul decât cel acordat pentru conturile de cărți de credit.

Cu toate acestea, dispozițiile articolului 6 se aplică acestor tipuri de credit;

- (f) contractelor de credit pentru sume mai mici de 200 ECU sau mai mari de 20 000 ECU;

- (g) contractelor de credit în temeiul cărora consumatorul are obligația de a rambursa creditul:

— fie într-un termen care să nu depășească trei luni;

— fie în cel mult patru rate, într-un termen care să nu depășească 12 luni.

- (2) În urma consultării Comisiei, un stat membru poate excepta anumite tipuri de credit de la aplicarea prezentei directive, în cazul în care acestea îndeplinesc următoarele condiții:

— se acordă cu rate ale dobânzii mai mici decât cele de pe piață, și

— nu se oferă publicului, în general.

- (3) Dispozițiile articolului 4 și articolelor 6 – 12 nu se aplică contractelor de credit sau contractelor prin care se promite acordarea creditului, garantate prin ipotecă asupra unui bun imobil, în măsura în care acestea nu sunt deja excluse de la aplicarea prezentei directive în conformitate cu alineatul (1) litera (a) din prezentul articol.

- (4) Statele membre pot excepta de la aplicarea dispozițiilor articolelor 6 – 12 contractele de credit încheiate sub forma unui act autentic semnat în fața unui notar sau a unui judecător.

Articolul 3

Fără să aducă atingere Directivei 84/450/CEE a Consiliului din 10 septembrie 1984 de apropiere a actelor cu putere de lege și

actelor administrative din statele membre cu privire la publicitatea înșelătoare ⁽¹⁾ și normelor și principiilor aplicabile publicității nelociale, orice reclamă sau orice ofertă afișată la sediul comercial, prin care o persoană oferă credite sau se oferă să intermedieze contracte de credit și în care se indică rata dobânzii sau orice alte cifre privind costul creditului, include, de asemenea, precizarea ratei anuale a dobânzii aferente creditului prin intermediul unui exemplu reprezentativ, în cazul în care nu se poate recurge la o altă soluție.

Articolul 4

- (1) Contractele de credit se încheie în scris. Consumatorul primește un exemplar al contractului scris.

- (2) Contractul scris cuprinde:

- (a) indicarea ratei anuale a dobânzii aferente creditului;

- (b) indicarea condițiilor în care se poate modifica rata anuală a dobânzii aferente creditului.

În cazurile în care nu este posibil să se indice rata anuală a dobânzii aferente creditului, consumatorul primește informațiile corespunzătoare în contractul scris. Aceste informații cuprind cel puțin informațiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) a doua linie.

- (3) Contractul scris cuprinde și celelalte condiții contractuale esențiale.

Ca exemplu ilustrativ, anexa la prezenta directivă cuprinde o listă de condiții pentru care statele membre pot impune includerea în contractul scris, ca fiind esențiale.

Articolul 5

Prin derogare de la articolul 3 și articolul 4 alineatul (2) și în așteptarea unei decizii privind introducerea unei metode sau a unor metode comunitare de calculare a ratei anuale a dobânzii aferente creditului, statele membre care, la data notificării prezentei directive, nu solicită ca rata procentuală anuală a dobânzii să fie indicată sau care nu dispun de o metodă stabilită pentru calcularea acesteia, solicită cel puțin indicarea costului total al creditului pentru consumator.

Articolul 6

- (1) Sub rezerva excluderii prevăzute la articolul 2 alineatul (1) litera (e), în cazurile în care există un contract între o instituție de credit sau o instituție financiară și un consumator pentru acordarea unui credit sub forma unui avans în cont curent, diferit de conturile de cărți de credit, consumatorul este informat la data sau înainte de data încheierii contractului cu privire la:

— limita creditului, în cazul în care există;

— rata anuală a dobânzii și taxele aplicabile din momentul încheierii contractului și condițiile în care acestea se pot modifica;

— procedura de reziliere a contractului.

⁽¹⁾ JO L 250, 19.9.1984, p. 17.

Aceste informații se confirmă în scris.

(2) De asemenea, pe durata contractului, consumatorul este informat cu privire la orice modificare a ratei anuale a dobânzii sau a taxelor aferente în momentul în care survine o astfel de modificare. Aceste informații pot fi oferite printr-un extras de cont sau în orice altă modalitate acceptabilă pentru statele membre.

(3) În statele membre unde este permis descoperitul de cont acceptat tacit, statele membre în cauză se asigură că consumatorul este informat cu privire la rata anuală a dobânzii și la taxele aplicabile și cu privire la orice modificare a acestora, în cazurile în care descoperitul de cont depășește o perioadă de trei luni.

Articolul 7

În cazul creditelor acordate pentru cumpărarea de bunuri, statele membre stabilesc condițiile în care se poate reintra în posesia acelor bunuri, în special în cazul în care consumatorul nu și-a dat consimțământul. De asemenea, statele membre se asigură că, în cazurile în care creditorul reintră în posesia bunurilor, decontarea dintre părți se efectuează astfel încât să se garanteze că reintrarea în posesie nu duce la nici o îmbogățire nejustificată.

Articolul 8

Consumatorul are dreptul de a îndeplini obligațiile care îi revin în temeiul unui contract de credit înainte de termenul stabilit în contract. În acest caz, în conformitate cu normele adoptate de către statele membre, consumatorul are dreptul la o reducere echitabilă a costului total al creditului.

Articolul 9

În cazurile în care drepturile unui creditor în temeiul unui contract de credit se atribuie unei terțe persoane, consumatorul are dreptul să invoce împotriva acelei terțe persoane orice mijloc de apărare la care putea recurge împotriva creditorului inițial, inclusiv prin compensare, în cazul în care aceasta este permisă în statul membru în cauză.

Articolul 10

Statele membre în care, în privința contractelor de credit, i se permite consumatorului:

- (a) să efectueze plăți prin cambii, inclusiv bilete la ordin;
 - (b) să ofere garanții prin cambii, inclusiv bilete la ordin și cecuri,
- se asigură că consumatorul este protejat corespunzător atunci când utilizează instrumentele menționate anterior în aceste scopuri.

Articolul 11

(1) Statele membre se asigură că existența contractelor de credit nu aduce atingere în nici un fel drepturilor consumatorului față de furnizorul bunurilor sau serviciilor achiziționate în temeiul unui astfel de contract, în cazurile în care bunurile sau serviciile nu se

furnizează sau nu sunt, în alte privințe, conforme cu contractul privind furnizarea lor.

(2) În cazurile în care:

- (a) pentru a cumpăra bunuri sau a obține servicii, consumatorul încheie un contract de credit cu o persoană, alta decât furnizorul acestora;

și

- (b) între cel care acordă creditul și furnizorul de bunuri sau servicii există un contract prealabil în conformitate cu care creditul se oferă exclusiv de către cel care acordă creditul pentru clienții furnizorului în cauză în vederea cumpărării de bunuri sau servicii de la respectivul furnizor; și
- (c) consumatorul menționat la litera (a) obține creditul în temeiul aceluși contract prealabil; și
- (d) bunurile sau serviciile reglementate de contractul de credit nu sunt furnizate sau sunt furnizate numai parțial ori nu sunt conforme cu contractul privind furnizarea lor; și

- (e) consumatorul a solicitat despăgubiri de la furnizor, dar nu a obținut compensațiile la care este îndreptățit,
- consumatorul are dreptul de a solicita despăgubiri de la cel care acordă creditul. Statele membre determină măsura și condițiile în care se poate exercita dreptul la despăgubiri.

(3) Alineatul (2) nu se aplică în cazul în care tranzacția în cauză nu depășește echivalentul sumei de 200 ECU.

Articolul 12

(1) Statele membre:

- (a) se asigură că persoanele care oferă credite sau care se oferă să intermedieze contracte de credit obțin autorizații oficiale în acest scop, fie în mod specific, fie ca furnizori de bunuri și servicii; sau
- (b) se asigură că persoanele care acordă credite sau care intermediază acordarea creditelor se supun controlului sau monitorizării activităților lor de către o instituție sau un organism oficial; sau
- (c) promovează înființarea unor organisme corespunzătoare pentru a primi reclamațiile privind contractele de credit sau condițiile de creditare și pentru a oferi consumatorilor informații relevante sau consiliere în această privință.

(2) Statele membre pot prevedea ca autorizația menționată la alineatul (1) litera (a) să nu fie solicitată în cazul în care persoanele care se oferă să încheie sau să intermedieze contracte de credit respectă definiția prevăzută la articolul 1 din prima Directivă a Consiliului din 12 decembrie 1977 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și desfășurarea activității instituțiilor de credit ⁽¹⁾ și în cazul în care sunt autorizate în conformitate cu dispozițiile directivei menționate anterior.

⁽¹⁾ JO L 322, 17.12.1977, p. 30.

În cazul în care persoanele care acordă credite sau care intermediază acordarea de credite au fost autorizate atât în mod specific, în conformitate cu dispozițiile alineatului (1) litera (a), cât și în temeiul dispozițiilor directivei menționate anterior, dar autorizația în cauză este retrasă ulterior, autoritatea competentă responsabilă cu emiterea autorizației specifice pentru acordarea de credite în temeiul alineatului (1) litera (a) este informată în acest sens și decide dacă persoanele în cauză pot continua să acorde credite sau să intermedieze acordarea de credite sau dacă autorizația specifică acordată în temeiul alineatului (1) litera (a) trebuie retrasă.

Articolul 13

(1) În sensul prezentei directive, ECU este definit de Regulamentul (CEE) nr. 3180/78, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 2626/84. Echivalentul în monedă națională se calculează inițial la cursul de schimb aplicabil la data adoptării prezentei directive.

Statele membre pot rotunji sumele în monedă națională, care rezultă din conversia sumelor în ECU, cu condiția ca rotunjirea să nu fie mai mare de 10 ECU.

(2) Din cinci în cinci ani și pentru prima dată în 1995, Consiliul, hotărând la propunerea Comisiei, analizează și, în cazul în care este necesar, revizuește sumele prevăzute de prezenta directivă, ținând seama de tendințele economice și monetare din Comunitate.

Articolul 14

(1) Statele membre se asigură că contractele de credit nu derogă, în detrimentul consumatorului, de la dispozițiile legislației interne de punere în aplicare sau corespondente prezentei directive.

(2) De asemenea, statele membre se asigură că dispozițiile pe care le adoptă la punerea în aplicare a prezentei directive nu sunt

eludate prin modul în care sunt formulate contractele, în special prin distribuirea sumei creditului în mai multe contracte.

Articolul 15

Prezenta directivă nu împiedică statele membre să mențină sau să adopte dispoziții mai stricte pentru protecția consumatorului care să fie în concordanță cu obligațiile care le revin în temeiul tratatului.

Articolul 16

(1) Statele membre pun în aplicare măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 ianuarie 1990 și informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 17

Comisia prezintă un raport Consiliului privind aplicarea prezentei directive până la 1 ianuarie 1995.

Articolul 18

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 22 decembrie 1986.

Pentru Consiliu

Președintele

G. SHAW

ANEXĂ

LISTA CONDIȚIILOR MENȚIONATE LA ARTICOLUL 4 ALINEATUL (3)

1. **Contracte de credit pentru finanțarea furnizării anumitor bunuri sau servicii:**

- (i) o descriere a bunurilor sau serviciilor care intră sub incidența contractului;
- (ii) prețul pentru plata în numerar și prețul de plătit prin contractul de credit;
- (iii) valoarea depozitului, în cazul în care există, numărul și valoarea ratelor și datele de scadență ale acestora sau metoda prin care se determină datele și valorile menționate anterior, în cazul în care acestea nu se cunosc la momentul încheierii contractului;
- (iv) precizarea faptului că consumatorul va avea dreptul, în conformitate cu articolul 8, la o reducere, în cazul în care rambursează suma creditului înainte de termenul stabilit;
- (v) cine este deținătorul bunurilor (în cazul în care dreptul de proprietate nu trece imediat la consumator) și condițiile în care consumatorul devine proprietarul acestora;
- (vi) o descriere a garanției solicitate, în cazul în care există;
- (vii) perioada de anulare cu recuperarea primelor, în cazul în care există;
- (viii) o precizare a asigurării (asigurărilor) necesare, în cazul în care există, și, în cazul în care alegerea asigurătorului nu este lăsată la latitudinea consumatorului, indicarea costului asigurării.

2. **Contractele de credit efectuate prin cărți de credit:**

- (i) valoarea limitei creditului, în cazul în care există;
- (ii) condițiile de rambursare sau metodele de stabilire a acestora;
- (iii) perioada de anulare cu recuperarea primelor, în cazul în care există.

3. **Contractele de credit sub forma de credit cash, care nu sunt prevăzute la nici un alt punct din prezenta directivă:**

- (i) valoarea limitei creditului, în cazul în care există, și metoda de determinare a acesteia;
- (ii) condițiile de utilizare și de rambursare;
- (iii) perioada de anulare cu recuperarea primelor, în cazul în care există.

4. **Alte contracte de credit reglementate de prezenta directivă:**

- (i) valoarea limitei creditului, în cazul în care există;
 - (ii) precizarea garanției solicitate, în cazul în care există;
 - (iii) condițiile de rambursare;
 - (iv) perioada de anulare cu recuperarea primelor, în cazul în care există;
 - (v) precizarea faptului că consumatorul va avea dreptul, în conformitate cu articolul 8, la o reducere, în cazul în care rambursează suma creditului înaintea termenului stabilit.
-